

отваря и затваря. Докато четете, книгата може да бжде отворена. Щомъ престанете да четете книгата и се отдалечите отъ нея, веднага я затворете. Всѣки самъ ще отваря своята книга съ свещено уважение и почитание. Ще отвори книгата си, ще прочете нѣщо отъ нея, ще помисли малко, ще я затвори внимателно и ще отиде на работа. Като се върне отъ работа, пакъ ще отвори книгата, ще прочете нѣщо, ще помисли, ще я затвори и ще си почине. Четенето на Свещената книга представя великата връзка, която душата непрекъснато трѣбва да поддържа. Каква връзка трѣбва да поддържа душата? Вжтрешна връзка, вжтрешно общение. Съ кого? — Ако кажа, че съ Бога, за мнозина тази дума нѣма да бжде ясна. Какво е Богъ за душата на човѣка, вие можете да си представите, само когато имате приятелъ, когото много обичате. Като видите вашия приятелъ, цѣлото ви сжщество се преобразява: мило, приятно ви е, че сте го видѣли. Всичко, което осмисля нѣщата, се дължи на Божието присжтствие. Дето Богъ присжтствува, тамъ и животътъ се явява; дето Богъ отсжтствува, тамъ смъртъта присжтствува. Дето Богъ присжтствува, тамъ свѣтлината се явява; дето свѣтлината обитава, тамъ и хлѣбътъ се ражда, и водата изобилно извира, и въздухътъ всичко навредъ обхваща. Дето Богъ отсжтствува, всичко постепенно намалява и изчезва.

Следователно, страданията въ свѣта показватъ отсжтствието на Божията Любовь между хората. Когато Божията Любовь е между хората, тогава идватъ радостта и веселието. Значи, щомъ сте скръбни, това показва, че любовта отсжтствува. Това не подразбира, че любовта не ви обича, но между нея и васъ има нѣкакво препятствие, нѣкакъвъ черенъ листъ, който прѣчи да се прояви тя.